

Hüller in Cannes eerder dit jaar. 'Ik zie een carrière niet als een ladder, eerder als een spiraal.' © GETTY

Actrice **Sandra Hüller** over 'Rose' en het gekste jaar uit haar carrière

'Ik kom uit de DDR, Hollywood leek niet bereikbaar'

Ze zong dit jaar karaoke voor Ryan Gosling, schittert binnenkort naast Tom Cruise en voorspellers dichten haar vier Oscar-nominaties toe. Sandra Hüller (48), de succesvolste Duitse actrice van haar generatie, beleeft een jaar als geen ander. Een gesprek over haar Hollywood-avontuur en de prachtige film *Rose*.

LIEVEN TRIO

Het is rumoerig in de Berlijnse hotellounge waar we met Sandra Hüller aan tafel zitten. Een paar meter naast ons staat een groepje pr-mensen druk te overleggen. De Duitse actrice knijpt haar ogen lichtjes samen en probeert zich te concentreren op ons gesprek, maar stopt plots midden in een zin. Ze wenkt haar assistent. "Kun je hen alsjeblieft even vragen om stil te zijn? Danke." Het is een begrijpelijke vraag: met vier grote films en het bijbehorende mediacircus is 2026 zo al luid genoeg voor Hüller.

Er waren twee Europese prestigefilms waarmee ze de grootste festivals ter wereld aandeed. Op de Berlinale kreeg Hüller haar tweede Zilveren Beer voor haar vertolking in *Rose*, een schitterend historisch drama over een 17de-eeuwse vrouw die, vermomd als man, een nieuw leven probeert op te bouwen na de Dertigjarige Oorlog. En in Cannes was ze te zien in *Fatherland*, de nieuwste parel van de Poolse Oscar-winnaar Pawel Pawlikowski (*Cold War*), die de prijs voor beste regie pakte.

Maar 2026 was ook het jaar waarin Hüller Hollywood veroverde. Dit voorjaar was ze naast Ryan Gosling te zien in haar allereerste blockbuster *Project Hail Mary*: met een ontwapenende karaokeversie van Harry Styles' 'Sign of the Times' - een lastminute-ingeving van Hüller zelf - ging ze zowat met de hele film aan de haal. En

over enkele weken schittert ze alweer naast Tom Cruise in *Digger*: een redelijk waanzinnig ogende apocalypscomédie van *The Revenant*-regisseur Alejandro González Iñárritu, en een van de films waar dit najaar wereldwijd het meest naar wordt uitgekeken.

Het is een grote nieuwe stap in een lange carrière, die de laatste tien jaar in een enorme stroomversnelling terecht kwam. Sandra Hüller groeide op in een klein dorpje in Oost-Duitsland, toen nog in de DDR. "Op school volgde ik toneellessen," vertelt ze ons, "en toen we onze eerste voorstelling speelden, voelde ik heel duidelijk dat dat was wat ik later wilde doen. Het voelde niet als een verre droom of zo, het was heel concreet. Ik wilde gewoon elke dag acteren." Hüller trok in 1996 naar de toneelschool in Berlijn, en legde zich volledig toe op theater.

NO-NONSENSE

Haar eerste rol in een langspeelfilm volgde pas in 2006, toen Hüller de dertig naderde. Maar die film, *Requiem*, leverde haar wel meteen haar eerste Zilveren Beer in Berlijn op. Tien jaar later volgde een nieuwe mijlpaal: *Toni Erdmann*, de dolle Duitse tragikomedie over een ernstige zakenvrouw en haar excentrieke vader. De film oogstte luid applaus in Cannes en raakte genomineerd voor een Oscar. Plots wist de hele filmwereld wie Sandra Hüller was. Maar de ambitie om dan ook maar meteen de Verenigde Staten te veroveren, had ze niet. Het is tekenend voor haar nuchtere, no-nonsensekarakter, dat vaak doorschemert in de ietwat strenge perso-

nages die ze doorgaans vertolkt.

Maar toen kwam het wonderjaar 2023, waarin Hüller te zien was in twee van de meest gelauwerde films van het jaar. Justine Triets *Anatomie d'une chute* en Jonathan Glazers *The Zone of Interest* pakten respectievelijk de Gouden Palm en de Grand Prix op het filmfestival van Cannes, en verzamelden elk vijf Oscar-nominaties. Een daarvan was voor Hüller zelf: voor haar fenomenale rol in *Anatomie d'une chute* werd ze genomineerd in de categorie beste actrice in een hoofdrol, tussen sterren als Carey Mulligan en Emma Stone. Hollywood kon nu echt niet meer om Hüller heen en Hüller besliste deze keer ook om Hollywood te omarmen.

Het resultaat daarvan zien we dit jaar in de bioscoop en het zorgt nu al voor de wildste voorspellingen. “Wordt Sandra Hüller de eerste actrice ooit met vier Oscar-nominaties in één jaar?” kopte de BBC recent - met enig gevoel voor sensatie. Zo’n vaart zal het wellicht niet lopen, maar toch: de kans dat Hüller volgend jaar opnieuw naar de Oscars mag, en misschien zelfs met meer dan één nominatie, is groot. Elk van de vier bovengenoemde rollen zou op zich al voor een award in aanmerking kunnen komen, maar het momentum dat de vier films haar samen opleveren, is wellicht veel meer dan de som der delen.

TRANSFORMATIE

De vertolking die er misschien wel het meest uitspringt, is degene die ze aflevert in de kleinste van de vier films: *Rose*. Hüller onderging een transformatie van jewelste om het titelpersonage te vertolken. Rose vocht als soldaat in de oorlog en hield daar een reusachtig litteken in haar gezicht aan over. In een poging om aan het patriarchaat te ontsnappen, gaat ze als man door het leven. Ze draagt haar haar kort en verbergt haar vrouwelijke vormen onder een dik uniform.

Het is het soort aanpak waar Hüller van houdt: tastbaar, lichamelijk. Voor *The Zone of Interest* vond ze de sleutel tot haar personage Hedwig, de vrouw van de kampcommandant van Auschwitz, in haar bewegingen: ze speelde haar als een vrouw die probeerde om elegant door het leven te gaan, maar verraden werd door haar boerse, van haat vervulde lichaamstaal.

Voor *Rose* ging ze op zoek naar mannelijke bewegingen die macht uitstralen, vertelt ze. “Al op de toneelschool leer je dat mensen die snel en zenuwachtig bewegen, nooit autoriteit uitstralen. Als je rustig spreekt en nooit je blik afwendt daarentegen, lijkt je onbevreesd en machtig. Zo moest Rose zich dus opstellen. Ik probeerde mijn benen ook wat wijder te zetten bij het stappen.

“Ik heb met een kinesist gesproken, en die vertelde me iets interessants: door hun verschillende anatomie bewegen mannen en vrouwen hun heupen totaal anders. Mannen houden hun heupen rechter, terwijl er bij vrouwen veel meer in beweging komt. Dat hield ik dus ook voortdurend in mijn achterhoofd.”

Ook Roses kledij hielp Hüller om zich in haar personage in te leven. “Ze draagt de hele tijd een uniform met een hoge kraag, waardoor mijn nek nauwelijks kon bewegen. En onder het uniform zaten nog allerlei lagen: een verband om mijn borst bijvoorbeeld, dat heel erg spande, en een soort hoorn die Rose altijd tussen haar benen steekt om de contouren van een penis te suggereren. Dat ding herinnerde me voortdurend aan de vermomming die ik droeg. En dat hielp, want zo was ik me constant bewust van hoe ik moest bewegen, en waar ik beperkt was in mijn bewegingen.”

Hüller in *Requiem* uit 2006 (boven) en *The Zone of Interest* (2023). Die eerste leverde haar een Zilveren Beer op, die laatste won de Grand Prix in Cannes en werd vijf keer genomineerd voor een Oscar. © RV

Door zo fysiek met haar personages te vergroeien, heeft Hüller soms ook moeite om hen weer uit haar lichaam te verjagen, zegt ze. “In het begin van mijn carrière kon ik mijn personages niet loslaten na een veeleisende shoot. Dat heb ik echt moeten leren, want het is nodig. Het is net zoals met moeilijke dingen die je in het echte leven meemaakt: je kunt achteraf gewoon proberen door te gaan, zonder er bewust mee bezig te zijn, maar dan blijft zoiets je achtervolgen. Of je kunt de tijd nemen om er actief afscheid van te nemen. Pas dan kun je weer echt verder, denk ik.”

Zo vlot als Sandra Hüller praat over haar personages en hoe ze die vormgeeft, zo lastig vindt ze het om te spreken over haar carrière. Wanneer we haar vragen hoe ze de rollercoaster van de afgelopen jaren heeft beleefd, fronsd ze haar wenk-

brauwen. “Ik krijg soms de opmerking dat het allemaal zo snel is gegaan voor mij, maar dan denk ik: ik acteer al dertig jaar. Dat is niet zo snel, toch? Maar goed, het is wel waar dat het nu allemaal heel intens is.”

“Maar ik zie het niet per se als een opgaande beweging. Mensen stellen een carrière vaak voor als een soort ladder waarop je omhoog klimt, maar daar geloof ik niet in. Ik zie het eerder als een soort cirkel of een spiraal.” Om er dan toch aan toe te voegen: “Ik ben heel blij met waar ik nu sta. Er komen heel wat nieuwe uitdagingen bij kijken en ik moet nu leren hoe ik daarmee om moet gaan. Maar het gaat ook gepaard met heel wat plezier en verantwoordelijkheid. Daar ben ik heel dankbaar voor.”

Wat heeft ze geleerd van haar eerste ervaringen in Hollywood? Ze blaast en denkt even na. “Wel, op persoonlijk vlak heb ik geleerd dat ik er niet bang van hoef te zijn. Weet je, ik kom uit de theaterwereld, en ik ben in de DDR geboren. Hollywood was wel de laatste plek waar ik ooit had gedacht terecht te komen. Het leek onbereikbaar, en het stond zelfs nooit op mijn lijstje. Maar ja. Uiteindelijk is het gewoon nog een extra plek waar ik nu af en toe kan gaan werken. Mijn wereld is weer een beetje groter geworden.”

‘Het is mooi om erkenning te krijgen, maar zo’n award kun je toch niet meenemen als je doodgaat’

SANDRA HÜLLER
ACTRICE

In *Rose* gaat Hüller als man door het leven in een poging om aan het patriarchaat te ontsnappen. © PARADISO

Toch blijft Hüller haar nuchtere zelf: “Het is niet zo dat ik nu per se veel vaker in grote Amerikaanse films wil gaan spelen. Ik bekijk het project per project, wanneer het zich aandient.”

De afgelopen jaren moest Hüller niet alleen wennen aan de Amerikaanse manier van werken, ook de overvloed aan prijzen en nominaties maakte haar ongemakkelijk. “Ik heb altijd een lastige verhouding gehad met awards. Natuurlijk is het heel mooi om erkenning te krijgen voor het werk dat je doet. Het moedigt je aan, en het voelt soms heel liefdevol. Maar anderzijds: wanneer je uiteindelijk doodgaat, kan je zo’n award toch niet meenemen. (*lacht*)

“Bovendien ben ik iemand die niet zo houdt van spanning. Dus zo’n prijsuitreiking is voor mij heel pijnlijk, net omdat het allemaal zo spannend is. Het brengt mij uit balans en het leidt me af van wat essentieel is.”

Een podium bestijgen om met een vlot dankwoord een award in ontvangst te nemen vindt ze misschien wel moeilijker dan eender welke film- of theaterrol. “Ik ben opgeleid als acteur, ik heb niet gestudeerd voor het ontvangen van prijzen”, lacht ze. “Ik ben ook zo slecht in spreken voor een publiek... En ik bereid nooit een speech voor. Dus voor mij komt er altijd veel angst kijken bij het moment waarop ik als winnaar word afgeroepen. Wat best gek is: het werk is al geleverd, en toch word ik dan weer overmand door faalangst, en moet ik me echt door dat moment op het podium spartelen.

“Het is iets helemaal anders dan een personage spelen: dan heb je een scenario, een pruik en een kostuum, een tegen-speler om op te reageren. Je weet precies wat je taak is, en je krijgt vooral ook meer dan één poging. (*lacht*) Een overwinningsspeech geven, dat is totale improvisatie. Vreselijk.”

OBSESSIEVE RITUELEN

Maar ook wanneer er wel een scenario is, heeft Hüller soms last van plankenkoorts. Vooral in het begin van haar carrière. “Ik kon vroeger echt niet om met de adrenalin van acteren voor een volle zaal. Maar na een tijd leer je bepaalde technieken om daarmee om te gaan. Veel collega’s worstelen ermee en het is door er met hen over te praten dat ik mijn plankenkoorts uiteindelijk heb overwonnen.

“Toen ik jonger was, had ik een heel ritueel dat ik moest afwerken voordat ik opging. Het was echt redelijk obsessief. Ik moest vier of vijf dingen doen voordat ik kon beginnen. Kleine geluksbrengers die op bepaalde plekken moesten liggen, een specifieke geur die ik in de ruimte verspreidde... Een heel beveiligingssysteem dat ervoor moest zorgen dat ik niet zou falen en dat mijn angsten onder controle moest houden. Maar eigenlijk werd het daardoor net steeds erger. Dat ritueel hielp me op den duur niet meer, integendeel. Als er één ding ontbrak, was dat een ramp voor mij, en werd ik nog banger.

“Op een dag had ik een gesprek met een vriend met wie ik al lang samenwerkte. Het bleek dat hij precies hetzelfde deed en het verlamde hem compleet. Daarom had hij er op een dag korte metten mee gemaakt: van de ene dag op de andere gooide hij al zijn geluksbrengers weg, en liet hij zijn bijgeloof los. Daarmee verdween ook zijn angst.

“Toen besepte ik dat ik dat ook moest doen, en dat heeft me verlost. Het is interessant hoe de dingen waarmee je jezelf wilt beschermen, uiteindelijk zelf het gevaar kunnen worden...”

Rose speelt nu in de bioscoop.